

Felix Francis
Weigering

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

1

‘Nee,’ zei ik. ‘Uitgesloten.’

‘Maar Sid, je moet het doen.’

‘Waarom dan?’

‘Voor de toekomst van de paardenraces.’

Dat klonk me bekend in de oren.

‘Ik ben eruit gestapt,’ zei ik. ‘En dat weet u. Ik doe die dingen niet meer.’

Sir Richard Stewart, voorzitter van de British Horse-racing Authority, die zich van onbeduidende vakken-vuller had opgewerkt tot president-directeur van de grootste supermarktketen in het land, was niet iemand die ‘nee’ als antwoord accepteerde.

‘Kom op, Sid,’ zei hij met een gewiekt glimlachje.

‘Iedereen weet dat Sid Halley nog steeds een van de besten is.’ Hij gaf me een kameraadschappelijke stomp tegen mijn arm. ‘En je hebt er eigenlijk best zin in, toch?’
O ja?

Het was bijna zes jaar geleden dat ik de wereld van speurneuzen en privédetectives vaarwel had gezegd. Jaren waarin ik me tot een redelijk succesvolle ondernemer had weten te ontwikkelen; hoofdzakelijk als belegger op de beurs, maar tegenwoordig hield ik me steeds vaker bezig met het financieren van nieuwe investeerders die goede ideeën hadden en slecht bij kas zaten.

Zes jaren waarin ik voor het grootste gedeelte een zorgeloos bestaan had geleid, zonder lieden die me in elkaar wilden slaan – of erger.

‘Nee,’ zei ik voor de laatste keer. ‘Ik ga het niet doen, echt niet. Nu niet, en nooit meer.’

Ik kon zien dat Sir Richard hier niet zo blij mee was. ‘Sid,’ zei hij op langgerekte toon, ‘kan ik je in vertrouwen nemen?’

‘Natuurlijk.’

Hij boog zich naar me toe alsof hij bang was afgeluis-terd te worden, wat me nogal vreemd leek omdat er niemand anders in de zitkamer van mijn huis in Oxfordshire aanwezig was.

‘Ikben bang dat de toekomst van onze prachtige sport op het spel staat.’ Om te laten zien dat hij het meende, perste hij zijn lippen op elkaar, trok zijn wenkbrauwen op en keek me knikkend aan. ‘De racewereld kan blijven bestaan dankzij haar integriteit. Natuurlijk zullen er altijd verhalen de ronde doen over het vervalsen van races of paarden die doping hebben gekregen, maar over het geheel genomen is het een onbedorven sport. Als het dat niet was, zou het publiek niet meer op paarden wedden en dan kunnen we wel inpakken.’

Ik zei niets.

‘Daarom stopt de BHA zo veel geld en moeite in faciliteiten om op doping te testen, en straffen we de over-

treders ook zo hard. We vinden het niet prettig om die mensen van hun levensonderhoud te beroven, maar we willen anderen ontmoedigen het te proberen.'

Ik knikte. Dit wist ik allemaal.

'Waarom dan deze paniek?' vroeg ik.

'Ik weet zeker dat iemand het systeem heeft gekraakt, en dat de uitslagen van de races gemanipuleerd zijn. Daarom heb ik jou nodig.'

'Maar hoe zit het dan met de security van de BHA?' vroeg ik. 'Waarom onderzoeken zij het niet?'

'Daar heb ik op aangedrongen,' zei hij met een zucht. 'Maar ze zeggen dat er niets aan de hand is en dat ik spoken zie. Maar ik weet dat ik gelijk heb.'

'Hoe weet u dat?' vroeg ik.

'Ik weet het gewoon,' antwoordde hij koppig. Het kon me niet echt overtuigen, maar Sir Richard had wel vaker zijn nek uitgestoken en hij zat er zelden naast.

'Het spijt me,' zei ik terwijl ik opstond, 'maar ik kan u hier niet bij helpen.'

Hij keek me aan. 'Je kunt het niet of je wilt het niet?' 'Allebei,' zei ik. 'En u hebt trouwens niets aan me, ook al zou ik het proberen. Ik ben het speurderswerk verleerd.'

'Wat een onzin!' riep Sir Richard uit, die nu ook opstond. 'Ben je het ademhalen soms ook verleerd? De Sid Halley die ik kende wist met zijn ogen dicht meer

uit te vinden dan de complete Metropolitan Police met hun ogen open.’

Ik stond zo’n twintig centimeter van hem af en keek hem aan.

‘Ik ben niet meer de Sid Halley die u kende.’

Hij keek me een paar seconden recht in de ogen, tot ik mijn blik afwendde.

‘Dat is dan erg jammer,’ zei hij met een zucht.

Ik voelde me ellendig, maar ik had hem niets meer te zeggen.

‘Ik denk dat ik maar beter kan gaan.’ Sir Richard boog zich voorover om zijn diplomatenkoffertje van de sofa te pakken. ‘Ik ben hier mijn tijd aan het verdoen, dat is duidelijk.’

Behalve dat hij ongelukkig was, werd hij nu ook nog eens bozig.

‘Ik ken de weg hier,’ mompelde hij en hij liet de gebruikelijke beleefdheden achterwege. Hij keerde me de rug toe.

‘Sir Richard,’ zei ik en ik stak mijn arm uit om hem tegen te houden. ‘Het spijt me echt, maar ik doe die dingen niet meer.’

‘Dat is wat admiraal Roland me verleden week zei, maar ik wilde hem niet geloven.’ Hij zweeg een moment en keek me recht in de ogen. ‘Sid, ik blijf van mening dat onze geliefde races – zoals we die nu kennen – onder vuur komen te liggen.’

Hij was bang, dacht ik. Hij was echt bang.
‘Wat voor bewijs hebt u?’ hoorde ik mezelf vragen.

Verdomme. Nee. Nee. Ik moet me hier niet mee bemoeien.

Sir Richard klikte het koffertje open en toonde me een transparante plastic map die een paar A4-tjes bevatte. ‘Ik heb een lijst gemaakt met races die volgens mij op de een of andere manier gemanipuleerd zijn.’

‘Maar wat voor harde bewijzen hebt u?’ vroeg ik.

‘Geloof je me soms niet?’ zei hij verontwaardigd. Hij richtte zich in al zijn lengte op en torende boven me uit.

‘Het gaat er niet om of ik u geloof of niet,’ vervolgde ik onverstoorbaar. ‘Maar ik blijf erbij dat ik harde bewijzen moet zien.’

‘Dus je gaat me toch nog helpen hiermee?’ Er klonk opeens weer hoop door in zijn stem.

‘Nee, dat heb ik niet gezegd. Maar ik wil die lijst wel even doorkijken, als u het goedvindt.’

Hij reikte me de map aan. ‘Je kunt hem houden,’ zei hij. ‘Ik heb er kopieën van.’

‘Met wie hebt u hier verder over gesproken?’ vroeg ik.

‘Wat bedoel je?’

‘Wie hebt u hierover gesproken, behalve de veiligheidsdienst van de BHA? Zijn er nog anderen die de lijst hebben gezien?’

De vraag leek hem te verrassen. ‘Een paar anderen nog, denk ik.’

‘Wie?’ vroeg ik nogmaals.

‘Sommige van mijn medebestuurders hebben hem gezien. En mijn secretaresse, natuurlijk. Zij heeft de lijst voor me getypt.’ Hij glimlachte.

‘En wie nog meer?’

‘Een paar mensen op de club. De admiraal, bijvoorbeeld. Ik wilde hem overhalen om jou namens mij te benaderen.’

Ik zuchtte inwendig, maar zei niets.

‘Is dat een probleem?’ vroeg hij.

‘Het zou veiliger geweest zijn als u deze vermoedens voor u had gehouden. In ieder geval tot er enig bewijs is.’

‘Maar het lijkt erop dat niemand me daarbij zal helpen,’ zei hij geprikkeld. ‘Iedereen denkt dat ik een fantast ben. Jij ook.’

‘Ik zeg alleen maar dat het slimmer is om zulke verdenkingen niet rond te bazuinen. De muren hebben oren. Als er werkelijk iets gaande is, dan wil je niet dat de dader erachter komt dat u een onderzoek hebt ingesteld.’

‘Ik heb helemaal geen onderzoek ingesteld,’ antwoordde hij kwaad. ‘En dat ik het aan een paar mensen op mijn club heb verteld, wil niet zeggen dat ik het overal rondbazuin.’

Ik liet het er maar bij. Maar als ik in al mijn jaren als privédetective iets had geleerd, dan was het dat discretie en het verrassingselement doorgaans de beste wapens waren.

En een lidmaatschap van Sir Richards club wilde niet zeggen dat je een voorbeeldig burger was. Al honderden jaren bevinden zich tussen de stroom fraudeurs, oplichters, dieven en moordenaars die de Britse gevangenis bezoeken aardig wat leden van vooraanstaande herenclubs uit Londen.

‘Sid, wil je me helpen?’ vroeg Sir Richard. ‘Doe het voor de toekomst van de paardenraces.’

‘Ik zal naar de lijst kijken.’

‘Fijn.’

‘Maar ik ga geen onderzoek doen,’ haastte ik me eraan toe te voegen. ‘Zoals ik u al heb gezegd, dat doe ik niet meer.’

‘Wil je me wel vertellen wat je ervan denkt?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik zal naar de lijst kijken en u laten weten wat ik ervan vind.’

Hij knikte en leek tevreden. ‘Ik kan maar beter gaan, anders mis ik mijn trein nog.’

‘Gaat u terug naar Londen?’ vroeg ik.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, naar mijn huis in Winchester. Er vertrekt elk uur een directe trein vanaf Banbury.’

‘Zal ik u naar het station brengen?’

‘Nee, dank je.’ Hij glimlachte. ‘Er staat een taxi op me te wachten.’

We liepen het maartse zonlicht in en ik bracht hem naar de taxi. Ik wuifde hem na. Zag hij spoken, of was er werkelijk iets mis met de Britse paardenraces? En wat was het me waard?

Ik stond nog op de weg te zwaaien toen Marina in onze Range Rover de heuvel afkwam en door het openstaande hek ons terrein op reed.

‘Wie was dat?’ vroeg ze, terwijl ze uit de wagen stapte met een lichtgroene boodschappentas.

‘Sir Richard Stewart,’ zei ik.

‘En in welke hoedanigheid kwam hij je met een bezoek vereren?’

‘Als voorzitter van de British Horseracing Authority.’

‘En wat wilde hij?’

‘Hij wil dat ik corrupte praktijken bij paardenraces onderzoek.’

We stonden op het grind en ze keek me koel aan.

‘En wat heb je gezegd?’

‘Ik heb hem gezegd dat ik geen detectivewerk meer doe.’

‘Mooi.’

Er leek iets van haar af te vallen, haar schouders ontspannen zich.

‘Wat heb je gekocht?’ vroeg ik, om van onderwerp te veranderen.

Ze glimlachte. ‘O, iets voor Sassy. Ik kon het niet laten.’ Ze pakte iets uit de boodschappentas; het was een roze meisjesjurk met blauwe en gele stiksels op het lijfje. ‘Is hij niet schattig? Ik vond hem in de uitverkoop.’ ‘Ja, leuk,’ zei ik.

Sassy is onze dochter. Eigenlijk heet ze Saskia. Maar ‘Sassy’ past beter bij haar. Ze is alweer zes jaar oud. Nog even en er liep een meid van zestien rond, het viel nauwelijks bij te houden.

‘Ze kan hem aan op Annabels verjaardagsfeestje.’ Annabel was Sassy’s beste vriendin op school.

‘Ja, leuk,’ zei ik nog eens.

We liepen de keuken in en Rosie – één van onze twee Ierse setters – kwam naar me toe en drukte haar neus tegen mijn been. Ze wilde aangehaald worden.

‘Wat voor corrupte praktijken?’ vroeg Marina terloops.

‘O, niets.’ Ik maakte een wegwerpgebaar. ‘Sir Richard heeft het in zijn hoofd gehaald dat iemand de race-uitslagen manipuleert. Maar zijn eigen veiligheidsdienst zegt dat alles in orde is, en dat zijn ervaren lui.’

‘En je hebt hem gezegd dat je geen interesse had?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Maak je maar geen zorgen. Ik ben niet van plan om in deze zaak te duiken. Ik heb hem alleen maar beloofd dat ik naar zijn lijst zou kijken – een lijst van alle races die volgens hem gemanipuleerd zijn.’

‘En ga je dat doen?’